

Segurament, caldrà accelerar

És evident que la situació d'asfíxia econòmica que pateix la Generalitat de Catalunya està relacionada amb la crisi en què està submergida bona part de l'economia occidental. També és evident, però, que Catalunya no disposa de la capacitat de recaptar els seus propis impostos i, per tant, de gestionar el seu propi esforç per a reinvertir-lo en la seva societat, i que això accentua encara molt més la dificultat del país per a superar aquesta situació tan complicada.

En aquestes condicions, doncs, és del tot irracional voler aprovar uns pressupostos imposats per decisions de l'Estat espanyol tan arbitràries, injustes i ineficients com és fixar un límit de dèficit del 0,7% del PIB que, a la pràctica, significa aplicar una retallada pressupostària de 4.800 milions d'euros.

En la conjuntura actual a Catalunya (885.000 aturats i una caiguda del PIB el 2012 de l'1,3%), incrementar les retallades en aquestes magnituds és encaminar-nos al col·lapse definitiu. Amb la voluntat d'ajudar a copsar la magnitud d'una retallada com la que ens vol imposar el govern espanyol, és molt útil recordar que retallar 4.800

milions d'euros és molt superior a l'equivalent de tancar, de cop, totes les principals universitats del país, els sis grans hospitals, acomiadar tots els bombers i mossos d'esquadra, i tancar la ràdio i la televisió públiques de Catalunya.

“Cal cercar solucions estructurals i definitives i no pedaços o ingressos ficticis a la sagnia econòmica, i doncs evitar l'arrossegament per l'Estat espanyol al col·lapse”

Per tant, aprovar uns pressupostos en aquestes condicions no sols seria certificar el desmantellament de l'estat del benestar a Catalunya i posar en perill la cohesió social de la nostra societat, sinó tot un exercici de política ficció. La Generalitat es troba condicionada per la seva tresoreria i no hi ha cap certesa sobre la disponibilitat d'ingressos: la Generalitat només recapta –aproximadament– el 7% del total d'impostos que es generen a Catalunya. I perquè, com l'experiència històrica ens demostra, l'Estat espanyol destaca per la seva constància a l'hora d'incomplir els pactes que contreu, especialment els que té amb Catalunya. Sense anar més lluny, actualment els deutes impagats amb Catalunya per part de l'Estat que superen els 8.000 milions (5.700 milions en Plans d'Inversió en Infraestructures, 1.450 del Fons de Competitivitat o 2.600 de la Disposició Addicional 3a de l'Estatut d'Autonomia).

De fet, ni en el cas que el límit de dèficit es relaxés fins a l'1,5% la situació deixaria de ser menys dramàtica: significaria realitzar un ajustament de 3.200 milions d'euros, és a dir, fer en un sol any les retallades equivalents a la suma de les retallades que es van fer el 2011 i el 2012 conjuntament.

És imprescindible assegurar que els nostres conciutadans entenen les raons i els motius que ens han portat fins aquesta situació d'asfíxia i, en bona mesura, això implica explicar com, de fet, no té sentit aprovar uns pressupostos condicionats i imposats per l'Estat espanyol que ens condemnen al desastre.

Per tant, cal cercar solucions estructurals i definitives, i no pedaços o ingressos ficticis, per posar així a la sagnia econòmica i evitar l'arrossegament de l'Estat espanyol al col·lapse. És un moment enormement complicat, però les solucions a aquesta situació tan excepcional no implicaran les opcions de sempre, sinó explicar la realitat tal com és i accelerar el procés de transició nacional: posar en funcionament la hisenda pròpia i fer la consulta tan aviat com sigui possible.